

Milý Peter,

chýbaš mi. Je to len päť dní, ale chýbaš mi, akoby to bolo päť rokov. Možno preto, lebo neviem, či sa my dvaja ešte niekedy budeme rozprávať. Teda je mi jasné, že na chémii alebo na chodbe sa pozdravíme, ale bude to ešte niekedy také, aké to bolo? Je mi z toho smutno. Mala som pocit, že ti môžem povedať čokoľvek. A myslím, že ty si cítil to isté. Dúfam, že to tak bolo.

Tak ti v tejto chvíli, keď som nabrala odvahu, poviem čokoľvek. To, čo sa medzi nami stalo v tom bazéne, ma vyplašilo. Viem, že pre teba to bol len deň v živote Petra, ale pre mňa to znamenalo oveľa viac. Nie to, čo o tom a o mne hovorili ľudia, ale že sa to vôbec stalo. Aké to bolo ľahké, ako veľmi sa mi to páčilo. Vyplašila som sa, vybila si zlosť na tebe a to ma úprimne mrzí.

A mrzí ma, že na recitálovom večierku som ťa nebránila pred Joshom. Mala som to urobiť. Viem, že to bolo mojou povinnosťou. Bola som ti to dlžná a nielen to. Stále nemôžem uveriť, že si prišiel a priniesol biskupský chliebček.

Mimochodom, v tom pulóvri si vyzeral sexi.  
A nehovorím to len preto, aby som si ťa  
udobriala. Myslím to vážne.

Niekedy ťa mám rada tak veľmi, až sa to nedá  
vydržať. Som toho plná až po okraj a mám pocit,  
že to pretečie. Tak veľmi sa mi páčiš, že neviem,  
čo s tým. Keď viem, že sa mám s tebou znova  
stretnúť, srdce mi rýchlo búši. A keď sa na mňa  
pozrieš, ako to len ty vieš, mám pocit, že som  
najšťastnejšia baba na svete.

To, čo o tebe povedal Josh, nie je pravda.  
Nedeprimoval si ma. Prebudil si ma. Vďaka tebe  
som prežila svoju prvú lásku, Peter. Prosim ťa,  
nedopuť, aby sa to skončilo.

S láskou  
Lara Jean

# 1

Kitty celé predpoludnie na niečo frflala a mám podozrenie, že Margot aj ocko trpia následkami silvestrovskej opice. A ja? Ja som horela láskou a vo vrecku kabáta mala list, ktorý v ňom vypálil dieru.

Keď sme sa obúvali, Kitty sa stále usilovala vyhnúť tomu, aby si k tete Carrie a strýkovi Victorovi obliekla tradičné kórejské šaty hanbok. „Pozri na tie rukávy! Vyzerajú na mne ako trojštvrťové.“

„Tak majú vyzerat“, poznamenal ocko nepresvedčivo.

Kitty ukázala na mňa a na Margot. „Tak prečo im sedia?“ spýtala sa. Stará mama nám ich priniesla, keď bola naposledy v Kórei. Margotine šaty pozostávajú zo žltého kabátca a zelenej sukne. Moje sú krikľavo ružové so slonovinovým kabátcom a dlhou ružovou mašľou, vpredu majú vyšité kvietky. Sukňa je bohatá, široká ako zvon a siaha až po zem. Na rozdiel od Kittinej, tá siaha len po členky.

„My za to nemôžeme, že rastieš ako burina,“ odvrkla som a uväzovala si mašľu. Tá mašľa mi vždy robí najväčšie problémy. Musela som si niekoľko ráz pozrieť video na YouTube, aby som to pochopila, a ešte vždy ju mám nakrivo a pôsobí smutne.

„Aj sukňu mám krátku,“ zahundrala Kitty a nadvihla si ju.

V skutočnosti Kitty nosí hanbok nerada, lebo v ňom treba chodiť veľmi opatrne a jednou rukou držať sukňu zavretú, inak sa roztvorí.

„Všetky vaše sesternice budú mať hanbok a stará mama bude šťastná,“ ocko si šúchal sluchy. „A tým túto tému uzatváram.“

Kitty v aute celý čas brblala: „Nenávidím Nový rok,“ a všetci okrem mňa z toho boli otrávení. Margot už prišla otrávená, lebo sa musela zobudiť na svitaní, aby stihla prísť z chaty svojej kamošky včas. A možno má opicu. Ale mne nič nemohlo pokaziť náladu, lebo som ani nebola v aute. Bola som kdesi celkom inde. Myslela som na list pre Petra a uvažovala, či je dosť precítený, ako a kedy mu ho dám, čo povie a čo to bude znamenať. Mám mu ho hodiť do poštovej schránky? Nechať v skrinke v šatni? Usmeje sa na mňa, keď ho znova uvidím, bude si z toho robiť žarty, aby to nadľahčil? Alebo sa bude tváriť, že ho nevidel, aby nás oboch ušetril? To by asi bolo najhoršie. Musela som si pripomínať, že Peter je napriek všetkému milý, pokojný a nebude krutý, nech si bude myslieť čokoľvek. Tým som si bola istá.

„O čom tak úporne premýšľaš?“ spýtala sa ma Kitty.

Ledva som ju počula.

„Haló?“

Zatvorila som oči a predstierala, že spím, a stále som videla len Petrovu tvár. Nevedela som, čo konkrétne som od neho chcela, na čo som bola pripravená – či je to vážna láska medzi chalanom a babou, alebo len to čo predtým, zábava a občas bozky, alebo niečo medzi tým. Ale bolo mi jasné, že nemôžem dostať tú jeho peknú tvár z hlavy. Ako sa usmieva, keď ma oslovuje, ako niekedy zabudnem dýchať, keď je pri mne.

Samozrejme, keď sme prišli k tete Carrie a strýkovi Victorovi, ani jedna staršia sesternica nemala na sebe hanbok a Kitty až ofialovala, ako sa snažila, aby na ocka nenakričala. My dve s Margot sme naňho takisto pozerali úkosom. Nie je práve pohodlné sedieť celý deň v hanboku. Ale potom sa na mňa stará mama pochvalne usmiala, a tým mi všetko vynahradila.

Keď sme sa pri dverách vyzuli a vyzliekli si kabáty, zašepkala som Kitty: „Možno nám dospelí dajú viac peňazí na oblečenie.“

„Dievčatá, aké ste rozkošné!“ zvolala teta Carrie a vyobímala nás. „Haven si odmietla dať hanbok!“

Haven prevrátila oči na mamu. „Páči sa mi tvoj účes,“ povedala Haven Margot. Medzi mnou a Haven je rozdiel len pár mesiacov, ale tvári sa, akoby bola oveľa staršia. Vždy sa usiluje získať Margotinu pozornosť.

Najprv sme sa všetkým uklonili. Podľa kórejských zvykov sa na Nový rok treba ukloniť starším príbuzným a zaželať im všetko dobré v novom roku a oni nám ako odmenu dajú peniaze. Má sa ísť od najstaršieho po najmladšieho, a tak si stará mama ako najstaršia dospelá sadla na gauč a teta Carrie a strýko Victor sa jej uklonili, potom prišiel na rad ocko, a tak to išlo ďalej až po Kitty, ktorá bola najmladšia. Keď si sadol na gauč ocko a klaňali sme sa mu, vedľa neho zostal prázdny vankúš, tak ako každý rok od maminej smrti. Vždy ma pichne pri srdci, keď ho tam vidím samého, ako sa statočne usmieva a rozdáva desaťdolárovky. Stará mama úmyselne zachytila môj pohľad a vedela som, že myslí na to isté. Keď som prišla na rad, aby som sa mu uklonila, klakla som si, ruky spojila pred čelom a sľubovala si, že na budúci rok už neuvidím ocka sedieť samého.

Od tety Carrie a strýka Victora sme dostali desať dolárov, desať od ocka, desať od tety Min a strýka Sama, hoci nie sú naši pokrvní príbuzní, ale iba druhostupňoví (z maminej strany) a od starej mamy sme dostali po dvadsať dolárov! Nedostali sme viac zato, že sme si obliekli hanboky, ale celkovo sme zarobili dobre. Vlni nám tety a strýkovia dali každej iba po päť dolárov.

Potom sme si dali ryžovú polievku pre šťastie. Teta Carrie okrem toho napiekla koláče z čínskej fazuľky a presviedčala

nás, aby sme ochutnali aspoň jeden, hoci nikto nechcel. Dvojičky Harry a Leon – naši treťostupňoví bratanci? – odmietli jesť polievku aj koláče z čínskej fazuľky a pred televízorom vyhrýzali kuracie nugetky. Pri jedálenskom stole nebolo dosť miesta, a tak sme si s Kitty sadli na vysoké stoličky pri kuchynskom pulte. Až tam sme počuli, ako sa všetci smejú.

Keď som sa pustila do jedenia polievky, želala som si: *Prosím, prosím, nech mi to s Petrom vyjde.*

„Prečo som dostala menšiu misku s polievkou než ostatní?“ zašepkala mi Kitty.

„Lebo si najmenšia.“

„Prečo sme nedostali vlastnú misu s kimčiči?“

„Lebo teta Carrie si myslí, že nie sme čisté Kórejky.“

„Choď to vypýtať,“ hlesla Kitty.

A tak som išla, ale hlavne preto, lebo aj ja som chcela kimči.

Kým dospelí popíjali kávu, Margot, Haven a ja sme vyšli do Haveninej izby a Kitty sa ťahala za nami. Zvyčajne sa hrá s dvojičkami, ale tentoraz vzala yorkshira tety Carrie Smittyho a nasledovala nás hore schodmi, akoby bola jedna z nás.

Haven mala na stenách plagáty rockových skupín, väčšinou takých, ktoré som nepoznala. Vždy ich mení. Mala tam aj nový plagát Belly a Sebastiána. Vyzeral ako džínsovina. „To je super!“ zvolala som.

„Práve som sa ho chystala vymeniť,“ vyhlásila Haven. „Vezmi si ho, ak chceš.“

„Netreba,“ odvetila som. Bolo mi jasné, že mi ho ponúka iba preto, aby mala pocit nadradenosti.

„Ja si ho vezmem,“ ozvala sa Kitty. Haven sa na chvíľu zamračila, ale Kitty ho už dávala dolu zo steny. „Ďakujem, Haven.“

S Margot sme na seba pozreli a potláčali úsmev. Haven nikdy nemala s Kitty trpezlivosť a bolo to vzájomné.

„Margot, bola si v Škótsku na nejakých koncertoch?“ spýtala sa Haven. Klesla na svoju posteľ a otvorila laptop.

„Ani nie,“ odvetila Margot. „Mala som dosť čo robiť v škole.“ Margot nechodí rada na živé koncerty. V tej chvíli hľadala na mobil, sukňu hanboku mala rozprestretú okolo seba. Je jediná z nás Songových, ktorá zostala oblečená. Ja som si dala dolu kabátik, takže som bola len v kombiné a sukni a Kitty si vyzliekla kabátik aj sukňu, takže mala na sebe len tielko a bombardáky.

Sadla som si na posteľ vedľa Haven, aby mi na Instagrame mohla ukázať fotky z ich dovolenky na Bermudách. Ako prechádzala snímkami, zbadala som tam fotku z lyžovačky. Haven je členkou charlottesvillského mládežníckeho orchestra, takže pozná kopu ľudí z rozličných škôl vrátane mojej.

Keď som to videla, neubránila som sa povzdychu – tá fotka bola z posledného rána cestou v autobuse. Peter ma objímal okolo pliec a čosi mi šepkal do ucha. Lutovala som, že sa nepamätám čo.

Haven prekvapene zdvihla pohľad a zvolala: „Aha, to si ty, Lara Jean. Odkiaľ je to?“

„Zo školského lyžiarskeho zájazdu.“

„To je tvoj frajer?“ spýtala sa Haven a videla som, že to na ňu zapôsobilo, ale nechcela to dať najavo.

Rada by som povedala áno. Lenže...

Kitty pribehla k nám a pozerala nám ponad plecia. „Áno. A je to najsexi chalan, akého si kedy videla, Haven.“ Znelo to ako výzva. Margot, ktorá si pozerala niečo na svojom mobile, zdvihla pohľad a zachichotala sa.

„No, to nie je celkom pravda,“ namietla som. Teda naozaj je najsexi chalan, akého som v živote videla, ale nevedela som, s akými ľuďmi chodí Haven do školy.

„Nie, Kitty má pravdu, je fakt sexi,“ uznala Haven. „Ako si ho zbalila? Bez urážky, myslela som, že si typ, ktorý s nikým nechodí.“

Zamračila som sa. Typ, ktorý s nikým nechodí? To je aký typ? Hríb, ktorý sedí v tmavej izbe na zadku a rastie na ňom mach?

„Lara Jean stále s niekým chodí,“ vyhlásila Margot lojálne.

Začervenala som sa. Nikdy som s nikým nechodila, ale bola som jej vďačná za to klamstvo.

„Ako sa volá?“ spýtala sa ma Haven.

„Peter. Peter Kavinsky.“ Už len to meno vo mne vyvoláva rozkoš, vychutnávam si ho ako čokoládový bonbón, ktorý sa mi rozpúšťa na jazyku.

„Ach,“ vzdychla. „Myslela som, že on chodí s tou peknou blondínkou. Ako sa volá? Jenna? Neboli ste v detstve najlepšie kamošky?“

Pichlo ma pri srdci. „Volá sa Genevieve. Kedysi sme boli kamošky, ale už nie sme. A s Petrom sa pred časom rozišli.“

„Ako dlho randíš s Petrom?“ zaujímala sa Haven. V očiach sa jej zračil pochybovačný pohľad, akoby mi na deväťdesiat percent verila, ale na desať percent pochybovala.

„Začali sme spolu chodiť v septembri.“ Aspoň to je pravda. „Momentálne spolu nechodíme, dali sme si čosi ako pauzu... ale... vidím to optimisticky.“

Kitty mi došla do líca, malíčkom mi urobila jamku. „Usmievaš sa,“ povedala a aj ona sa usmievala. Pritúlila sa ku mne. „Dnes sa s ním udobri, hej? Chceme, aby sa k tebe Peter vrátil.“

„Nie je to také jednoduché,“ namietla som, hoci možno by to išlo.

„Určite je to jednoduché. Stále sa mu veľmi páčiš – stačí, ak mu povieš, že aj on sa ti páči, a bude to. Vrátí sa k tebe, akoby si ho ani nevyhodila z domu.“



Haven vyvalila oči. „Lara Jean, ty si mu dala kopačky?“  
„Páni, je to fakt také neuveriteľné?“ Pozrela som na ňu prižmúrenými očami a Haven otvorila ústa, ale potom ich múdro zatvorila.

Znova pozrela na fotku s Petrom. Potom sa zdvihla a išla na záchod, ale keď zatvárala dvere, poznamenala: „Môžem povedať len to, že keby som ja chodila s tým chalanom, nikdy by som sa s ním nerozišla.“

Keď vyslovila tie slová, na celom tele som cítila šteklenie.

Kedysi som si presne toto myslela o Joshovi a pozrite – akoby odvtedy uplynulo milión rokov a už je len spomienkou. Nechcela som, aby to tak dopadlo s Petrom. Nechcela som, aby sa mi zdal vzdialený, a hoci by som sa zo všetkých síl snažila, nevedela by som si vybaviť jeho tvár, keď zatvorím oči. Nech je, ako chce, túžim si večne spomínať na jeho tvár.

Keď nastal čas na odchod, obliekala som si kabát a z vrecka mi vypadol Petrov list. Margot ho zdvihla. „Ďalší list?“

Očervenela som a vyhrkla: „Nevedela som sa rozhodnúť, kedy mu ho dám – mám mu ho hodiť do schránky alebo naozaj poslať poštou? Alebo mu ho dať zoči-voči? Gogo, čo si o tom myslíš?“

„Mala by si sa s ním porozprávať,“ navrhla Margot. „Okamžite. Ocko ťa vyloží pred ich domom. Zájdeš k nim, dáš mu ten list a uvidíš, čo povie.“

Pri tej predstave sa mi rozbúšilo srdce. Okamžite? Mám tam ísť bez akéhokoľvek plánu, ani mu vopred nezavolať? „Ja neviem,“ zamrmlala som. „Mám pocit, že by som si to ešte mala premyslieť.“

Margot otvorila ústa, že niečo povie, ale vtedy k nám podišla Kitty a vyhlásila: „Stačilo listov. Choď za ním a získej ho naspäť.“

„Nech nie je neskoro,“ podotkla Margot a vedela som, že nehovorí len o mne a Petrovi.

Vzhľadom na všetko, čo sa stalo, som obchádzala tému Joshua po špičkách. Teda Margot mi odpustila, ale nemalo zmysel mútiť vodu. A tak som posledné dva dni bola ticho a dúfala, že to stačí. Ale ani nie o týždeň sa Margot vracia do Škótska a nezdá sa mi správne, aby sa s Joshom ani neporozprávala. Všetci sme sa tak dlho priatelili. Viem, že my dvaja s Joshom všetko napravíme, lebo sme susedia, a tak už to chodí medzi ľuďmi, ktorí sa často stretávajú. Všetko sa napraviť takmer samo od seba. Ale nie medzi Margot a Joshom, keď moja sestra bude tak ďaleko. Ak sa neporozprávajú teraz, tá jazva časom len stvrdne alebo zväpenatie a potom z nich budú dvaja cudzí ľudia, ktorí sa nikdy nemilovali, a to bolo to najsmutnejšie, čo som si dokázala predstaviť.

Kým si Kitty obúvala topánky, zašepkala som Margot: „Ak sa porozprávam s Petrom, ty sa porozprávaj s Joshom. Nevracaj sa do Škótska, kým je to medzi vami takto.“

„Uvidíme,“ zamrmlala, ale v očiach som jej videla nádej a to dalo nádej aj mne.